

Továbbadni Isten szeretetét

Írta: Allie B., 12 éves, USA, Kentucky

Nemrégiben a családommal Kentuckyba költöztünk. Nagyon morcos voltam, mert messzire kerültem az összes barátomtól és a tágabb családomtól. Kentucky nagyban különbözött attól, amit megszoktam. Amikor először mentünk istentiszteletre, láttam, hogy nincsenek olyan sokan. Miután rájöttem, milyen kicsi is a gyülekezetem, úgy döntöttem, hogy ahelyett, hogy rossz gondolataim lennének ezzel kapcsolatban, inkább teszek valamit ellene.

Másnap anyukámmal elmentünk bevásárolni. Mielőtt elindultunk otthonról, fogtam egy adag infokártyát. Amikor odaértünk a boltba, fogtam egy csokit és elmentem kifizetni. A pénztáros beütötte a csokit, aztán a kezembe nyomta. Én meg visszaadtam. Zavartan nézett rám és azt mondta: „De hát kislányom, most fizetted ki.”

„Tudom, de magának ajándékozom” – feleltem. Aztán a csoki mellé tettem egy infokártyát. Ő elmosolyodott és megköszönte. Megfordította a kártyát, és elolvasta, amit a hátuljára írtam: „Mindenki Isten gyermeke.” Boldogan mentem el onnan, tudva, hogy még ha nem is csatlakozik az egyházhoz, akkor is valami jót tettem.

A nap folyamán aztán hirtelen eszembe jutott, hogy otfelejtettem az összes infokártyát a pénztárnál! Amikor legközelebb megint elmentünk a boltba, meg akartam kérdezni, hogy megvannak-e még. De aztán megláttam valamit, amitől a földre gyökerezett a lábam. Vagy öt pénztárnál is ki voltak rakva a kártyák, rajtuk a felirat: „Mindenki Isten gyermeke.” A pénztáros helyezte ki őket! Nagy boldogságot éreztem amiatt, amit tettem. ■

